וכולן הכהנים רשאין בו'. משנה היא בפ' כל התדיר (לקמן דף 5:) וגבי קדשים קלי: **נשנות באכילתן נגון נאכלן לנויין בו'.** אמר [1] קרא לך נתתיים למשחה (במדבר יח) לגדולה כדרך שהמלכים אוכלין [2]: **ובני ברומה.** ואע"ג דקא ממעט בזמן אכילת תרומה: **אין לוקחין תרומה.** הכהנים בכסף מעשר שני בירושלים: **מפני שממעט באכילתה.** במקום אכילתה דמעכשיו לא יאכלנה אלא בירושלים: **כי אתא.** אביי קמיה דרב יוסף: **א"ל אמאי לא פוסביה.** נמי מהא: **נביא הפסול.** כשלריך לאכול השמן בזמן השביעית: **ה"ל דרבנן.** תרומת ירק: **אי הכי.** דמשוס דרבנן הוא: **איפכא מיבעיא ליה למיתני.** אין מבשלין ירק של תרומה בשמן שביעית ורבי שמעון מתיר אבל השתא שמן תרומה דאורייתא היא דכתיב (שם) כל חלב יצהר ולקח שרי ר"ש: **דאיערב** [3]. שמן בירק ועל כרחו יבשלם יחד כדמפרש לקמיה דאי אפשר לסותטו כולו ממנו: **הא לא דמי הו'.** סיומא דקושיא הוא: **תפילה בתפילות.** מתני' היא וקתני תאכל כחמור שבהן ואפילו לרבנן והכא נמי אי בדאיערב עסקינן לא הוו פליגי רבנן עליה: **וקמפסיד בשביעית.** ורחמנא אמר [4] לאכלה ולא להפסד: **למחרת.** בספק מלורע מוחלט וספק אינו מוחלט קאי. למחרת ביום השמיני: [5] **שחיטה בצפון והזוהות.** כחומר אשם: **וסמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק.** כחומר שלמים. והא

אין לוקחין תרומה בכסף מעשר שני מפני שממעט באכילתה. פי' בקונטר' דמתחלה שריא לאונן כדאמר בפ' הערל (יבמות דף עא.) זרות אמרתי לך ולא אמיות והשתא אסיקא דמעשר אסור לאונן וגם בעי חומה ותרומה לא בעי חומה ומתוך המשנה משמע שאין הקפידא משוס תרומה אלא משוס מעשר דמעיקרא שרי לזרים והשתא אסור וגרסי' בסדר המשנה [6] באכילתן [7] כו' והכי איתא במס' מעשר שני (פ"ג מ"ב) אין לוקחין תרומה בכסף מעשר מפני שהוא ממעט באכילתו ור"ש מתיר אמר להם ר"ש אם הקילו בזבחי שלמים שהוא מביאן לידי פיגול ונותר לא נקל בתרומה מה [8] לי היקל בזבחי שלמים שכן מותרין לזרים נקל בתרומה שהיא אסורה לזרים פירוש אמר ר"ש אם הקלנו ליקח שלמים מכסף מעשר אע"פ שמביא המעשר לידי פסול פיגול ונותר כ"ש שלוקחין תרומה הקלה מכסף מעשר אמרו לו אם לוקחין שלמים שמותרין לזרים כמו מעשר אבל אין לוקחין תרומה שגורם למעשר להיות אסור לזרים. הגה"ה:

[1] **למחרת מביא אשמו ולוגו עמו.** פירש בקונטרס למחרת יום שמיני ובמנחות (דף קה.) פי' למחרת יום ששים והכל אחד דאספק נזיר טמא וספק מלורע טמא קאי כדמוכח במוספתא דנזיר פרק בתרא והכי איתא התם ספק נזיר טמא וספק [9] נזיר טהור אבל נזיר ודאי היה ספק מלורע טמא פירוש מוחלט ספק מלורע טהור פי' שטהר כבר אבל מלורע ודאי היה פירוש בחד גברא איירי שיש בו כל ספיקות הללו אוכל בקדשים לאחר ששים ושותה יין ומטמא למתים לאחר מאה ועשרים יום כילד אמרו לו נזיר טמא אתה לא ומנה שבעה הזה [10] ושנה גלח והביא קרבן מנה שבעה [11] ומבקש לגלח אמרו לו נזיר טהור אתה ואין טהור מגלח פחות משלשים יום לא ומנה עשרים ושלשה יום להשלים שלשים מנה שלשים ומבקש לגלח אמרו לו נזיר טהור אתה ואין נזיר מגלח אלא על הדמים פירוש [12] שלא בהמות חייב להביא חטאת עולה ושלמים ועל אחת מהן יכול לגלח וחטאת בהמה אינה באה על הספק ושלמי נזיר נמי טעונין תנופה וזה אין יכול להניף מפני שהוא ספק מלורע טמא אבל עולה יכול להביא על תנאי והיינו דקתני כילד הוא עושה מביא עולת בהמה ומתנה עליה ואומר אם טהור אני הרי זו נדבה כילד הוא עושה להחמיר עליו מביא פיילי של חרס חדשה ונותנין לתוכה רביעית מים חיים ומביא [שתי] לפורי דרור כדין כל המלורעין ביום תגלחתן וחטאת העוף פירוש כדין נזיר טמא דשמא הוא ותגלחת זו של טומאה ואינו מתחיל נזירות טהרה עד שיביא חטאתו של טומאה (יא) שחטאתו מעכבתו מלמנות נזירות [13] אבל אשמו אינו מעכבו ומשיגלח תגלחת טומאה הוא אסור לגלח עד שימנה נזירות טהרה ולהכי צריך להביא חטאת נזירות טומאה למנות נזירות טהרה ולגלח בסופה לטהרת צרעתו והאשם ישהה עד תגלחת הטומאה [14] שיעשה אחרי טהרתו בודאי מן הצרעת שאותה תעלה לו ודאי לטומאת שרו כמו שמפורש בסוף הבריתא דימי צרעתו אין עולין לימי נזרו ותגלחת צרעתו אינה עולה לתגלחת נזרו כדאמרי' בפ' מי שאמר הריני נזיר מגלח (נזיר דף יז:) ובפ' ב' נזירים (שם דף ס:) ומה שמביא חטאתו ביום תגלחתו היינו כר' עקיבא דאמר במס' נזיר [דף מד:] אם גילח בשמיני מביא קרבנותיו בו ביום והכא נמי הוי כגילח בשמיני שהה תגלחתו ומתנה על חטאתו ואומר אם טמא אני חטאת מחובתי ועולה נדבה פירוש עולה מחובתי למעלה ואם טהור אני עולה מחובתי וחטאת העוף ספק ומגלח ראשו וזקנו וגבות עיניו כדרך שהמלורעים מגלחים [15] ומביא עולת בהמה ומתנה עליה כו' ונראה שחסר מן התוספתא וסופר שלשים יום וגרסי' וסופר שלשים יום ומביא עולת בהמה כו' שהרי ספק נזירות טהרה הוא מונה ואינו יכול לגלח תגלחת שניה לצרעתו עד שיזרוק עליו אחד מן הדמים וביא עולה, וחטאת ושלמים ויהה [16] עד סוף נזירות טהרה שאחר טהרת צרעתו שעולה בודאי ואומר אם טמא אני פירוש אם טמא הייתי בתגלחת ראשונה העולה ראשונה נדבה היתה וזו תהא חובה וחטאת העוף שהבאתי בתגלחת ראשונה מחובתי ואם טהור אני עולה ראשונה חובה וזו נדבה שתגלחת זו של עכשיו אינה כלום וחטאת העוף ספיקו [17] מגלח ראשו וזקנו וגבות עיניו כדרך מלורעין ותגלחת זו היתה לויה ליעשות בסוף שבעת ימי ספרו מתגלחת ראשונה אבל לא היה יכול משוס דגילוח ספק מלורע אינו דוחה איסור גילוח הנזיר רבי שמעון אומר מחר [18] יביא אשמו ולוג בידו כדין מלורע בשמיני שלו והוא יום ששים ואחד ומתנה עליו לפי שהוא ספק מלורע וחטאת מלורע שמעכבת טהרתו אינו יכול להביא מבהמה שאין חטאת בהמה באה על הספק לפיכך יביא חטאת העוף ואם הוא עשיר יכתוב נכסיו [19] לאחריו ויהא עני ויביא קרבן עני דהיינו עוף ור' שמעון לטעמיה דאמר במס' ערכין (דף יח:) אפי' היה עשיר בשעה שהביא ליפורים או בשעת הבאת אשם והעני הכל הולך אחר חטאת ואפי' לתנאי דפליגי עליה איכא לאוקמא להא דהכא ולפרושי יכתוב נכסיו לאחר מעיקרו ומתנה על חטאת העוף ואומר אם טמא הוא פירוש אם מלורע הוא הרי זו חובתו ואם לאו הרי זו ספיקו ואוכל בקדשים מיד אבל לשתות יין וליטמא למתים אינו יכול שאין ימי נזרו עולין לו מתוך ימי צרעתו כילד שאין ימי נזרו עולין לו מתוך ימי [20] לידור כנגדו בנזיר כמו שמלריך ר' יהושע בפרק שני נזירים (נזיר דף נט:) ספור שלשים יום ומביא עולת בהמה ומגלח פירוש ספק תגלחת טומאה וספק תגלחת טהרה דשמא מלורע היה ונזיר טמא ולא עלו לו אחת ממגלחותיו לנזירותו רק לצרעתו שאין ימי נזרו עולין מתוך ימי [21] לצרעתו ולסוף שבעה אחר טהרת ימי צרעתו אינו יכול לגלח דשמא נזיר טהור הוא אבל הזאה לא בעי שכבר הזה ושנה ואפי' לסוף שלשים אינו יכול עד [22] שיזרוק עליו אחד מן הדמים ומביא חטאת העוף משוס ספק תגלחת טומאה שאינו יכול להתחיל מנין נזירות טהרה עד שיביא חטאת וכדפרישית ומתנה עליה כתנאי שלמעלה בתגלחת ראשונה וה"ה שיש להתנות אשם אינו נזיר עכשיו כלל שכלתה נזירתו מתגלחת שלמעלה העולה נדבה וחטאת העוף ספיקו אך התנא לא חש לפרש כל זה סופר [23] שלשים יום ומביא קרבנותיו שלמים [24] ולאי עולת [25] בהמה ספיקו ומתנה עליה ואומר אם טמא הייתי בתגלחת שלישית העולה ראשונה פורתא סוף סוף איערובי מיערב איתיביה [26] רבי שמעון אומר [27] למחרת מביא אשמו ולוגו עמו ואומר אם של מצורע [28] הרי זה אשמו וזה לוגו יוס כילד אמרו לו נזיר טמא אתה לא ומנה שבעה הזה [29] ושנה גלח והביא קרבן מנה שבעה [30] ומבקש לגלח אמרו לו נזיר טהור אתה ואין טהור מגלח פחות משלשים יום לא ומנה עשרים ושלשה יום להשלים שלשים מנה שלשים ומבקש לגלח אמרו לו נזיר טהור אתה ואין נזיר מגלח אלא על הדמים פירוש [31] שלא בהמות חייב להביא חטאת עולה ושלמים ועל אחת מהן יכול לגלח וחטאת בהמה אינה באה על הספק ושלמי נזיר נמי טעונין תנופה וזה אין יכול להניף מפני שהוא ספק מלורע טמא אבל עולה יכול להביא על תנאי והיינו דקתני כילד הוא עושה מביא עולת בהמה ומתנה עליה ואומר אם טהור אני הרי זו נדבה כילד הוא עושה להחמיר עליו מביא פיילי של חרס חדשה ונותנין לתוכה רביעית מים חיים ומביא [שתי] לפורי דרור כדין כל המלורעין ביום תגלחתן וחטאת העוף שחטאתו מעכבתו מלמנות נזירות [32] אבל אשמו אינו מעכבו ומשיגלח תגלחת טומאה הוא אסור לגלח עד שימנה נזירות טהרה ולהכי צריך להביא חטאת נזירות טומאה למנות נזירות טהרה ולגלח בסופה לטהרת צרעתו והאשם ישהה עד תגלחת הטומאה [33] שיעשה אחרי טהרתו בודאי מן הצרעת שאותה תעלה לו ודאי לטומאת שרו כמו שמפורש בסוף הבריתא דימי צרעתו אין עולין לימי נזרו ותגלחת צרעתו אינה עולה לתגלחת נזרו כדאמרי' בפ' מי שאמר הריני נזיר מגלח (נזיר דף יז:) ובפ' ב' נזירים (שם דף ס:) ומה שמביא חטאתו ביום תגלחתו היינו כר' עקיבא דאמר במס' נזיר [דף מד:] אם גילח בשמיני מביא קרבנותיו בו ביום והכא נמי הוי כגילח בשמיני שהה תגלחתו ומתנה על חטאתו ואומר אם טמא אני חטאת מחובתי ועולה נדבה פירוש עולה מחובתי למעלה ואם טהור אני עולה מחובתי וחטאת העוף ספק ומגלח ראשו וזקנו וגבות עיניו כדרך שהמלורעים מגלחים [34] ומביא עולת בהמה ומתנה עליה כו' ונראה שחסר מן התוספתא וסופר שלשים יום וגרסי' וסופר שלשים יום ומביא עולת בהמה כו' שהרי ספק נזירות טהרה הוא מונה ואינו יכול לגלח תגלחת שניה לצרעתו עד שיזרוק עליו אחד מן הדמים וביא עולה, וחטאת ושלמים ויהה [35] עד סוף נזירות טהרה שאחר טהרת צרעתו שעולה בודאי ואומר אם טמא אני פירוש אם טמא הייתי בתגלחת ראשונה העולה ראשונה נדבה היתה וזו תהא חובה וחטאת העוף שהבאתי בתגלחת ראשונה מחובתי ואם טהור אני עולה ראשונה חובה וזו נדבה שתגלחת זו של עכשיו אינה כלום וחטאת העוף ספיקו [36] מגלח ראשו וזקנו וגבות עיניו כדרך מלורעין ותגלחת זו היתה לויה ליעשות בסוף שבעת ימי ספרו מתגלחת ראשונה אבל לא היה יכול משוס דגילוח ספק מלורע אינו דוחה איסור גילוח הנזיר רבי שמעון אומר מחר [37] יביא אשמו ולוג בידו כדין מלורע בשמיני שלו והוא יום ששים ואחד ומתנה עליו לפי שהוא ספק מלורע וחטאת מלורע שמעכבת טהרתו אינו יכול להביא מבהמה שאין חטאת בהמה באה על הספק לפיכך יביא חטאת העוף ואם הוא עשיר יכתוב נכסיו [38] לאחריו ויהא עני ויביא קרבן עני דהיינו עוף ור' שמעון לטעמיה דאמר במס' ערכין (דף יח:) אפי' היה עשיר בשעה שהביא ליפורים או בשעת הבאת אשם והעני הכל הולך אחר חטאת ואפי' לתנאי דפליגי עליה איכא לאוקמא להא דהכא ולפרושי יכתוב נכסיו לאחר מעיקרו ומתנה על חטאת העוף ואומר אם טמא הוא פירוש אם מלורע הוא הרי זו חובתו ואם לאו הרי זו ספיקו ואוכל בקדשים מיד אבל לשתות יין וליטמא למתים אינו יכול שאין ימי נזרו עולין לו מתוך ימי צרעתו כילד שאין ימי נזרו עולין לו מתוך ימי [39] לידור כנגדו בנזיר כמו שמלריך ר' יהושע בפרק שני נזירים (נזיר דף נט:) ספור שלשים יום ומביא עולת בהמה ומגלח פירוש ספק תגלחת טומאה וספק תגלחת טהרה דשמא מלורע היה ונזיר טמא ולא עלו לו אחת ממגלחותיו לנזירותו רק לצרעתו שאין ימי נזרו עולין מתוך ימי [40] לצרעתו ולסוף שבעה אחר טהרת ימי צרעתו אינו יכול לגלח דשמא נזיר טהור הוא אבל הזאה לא בעי שכבר הזה ושנה ואפי' לסוף שלשים אינו יכול עד [41] שיזרוק עליו אחד מן הדמים ומביא חטאת העוף משוס ספק תגלחת טומאה שאינו יכול להתחיל מנין נזירות טהרה עד שיביא חטאת וכדפרישית ומתנה עליה כתנאי שלמעלה בתגלחת ראשונה וה"ה שיש להתנות אשם אינו נזיר עכשיו כלל שכלתה נזירתו מתגלחת שלמעלה העולה נדבה וחטאת העוף ספיקו אך התנא לא חש לפרש כל זה סופר [42] שלשים יום ומביא קרבנותיו שלמים [43] ולאי עולת [44] בהמה ספיקו ומתנה עליה ואומר אם טמא הייתי בתגלחת שלישית העולה ראשונה

מסורת הש"ס

[1] לקמן 5: ירושלמי שביעית פ"ח ה"ד, [2] מע"ש פ"ג מ"ב, [3] שביעית פרק ח משנה ז, [4] [בכורות ס:]. [5] מיר ס. מנחות קה. נדה ע. ירושי' נזיר פ"ח ה"ב, [6] לקמן צא., [7] פסחים נב., [8] שייך לע"ב, [9] ירושלמי מע"ש ש"ג ה"ב, [10] עיין כרמב"ם פ"י מהל' מירות וככ"מ וע' רש"ק.

שינויי נוסחאות

[1] ל"ל ר' שמעון (ש"מ וגליון. וכ"ה במשנה להלן). ועי' מיבת הקדש: [2] מיבת קדשים מוסק בש"מ. ומתניות הגיר' שלא יביאנו לידי פסול: [3] ל"ל הכי נמי דרבנן והשאר נמתק (*ש"מ): [4] בל"ו תאכל: [5] מצורע הוא הרי (*ש"מ): [6] דאמר (ש"מ וצ"ק): [7] בא"ע מיקן דאי איערב. וקאי לפרש אליבא דרבנן, עש"ב. וע' פ"מ: [8] באכילתו והכי כל"ל ומיבת כו' נמתק (ש"מ): [9] ל"ל אמרו לו מה אם היקל בזבחי (ש"מ. וכ"ה בתוספתות): [10] ל"ל ספק (ש"מ): [11] הַזֶּה וְשָׁנָה גָּלַח וְהֵבִיא: [12] ל"ל שבעה והזה ושנה ומבקש (צ"ק): [13] פירוש עד שיזרוק הדם עליו, דשלש בהמות בו' כל"ל (צ"ק): [14] בו) ל"ל נזירות טהרה (ש"מ): [15] בו) ר"ל דאשם מיר טמא יאכה עד תגלחת נזירות טהרתו הטומאה שהיא התגלחת השלישית. והכ"ק הגיה שניה (במקום הטומאה). ותימו מונן. עי' מ"ל ונתה"מ: [16] מגלחים ואחר גילוח זה כתוב בתוספתא ומביא כו' כל"ל (צ"ק): [17] ל"ל ישהה (ש"מ): [18] ל"ל ספק ומגלח (ש"מ): [19] ל"ל למחר (ש"מ): [20] כא) כ"ה לשון התוספת' שם. ונתוס' מיר (נו ע"ל) כתבו יפקיר נכסיו: [21] ל"ל פי' שאינו (ש"מ): [22] כג) תיבת ימי נמתק (כי"ב וג'): [23] ל"ל לגלח עד (ש"מ וצ"ק): [24] בא) וסופר (צ"ק): [25] בו) בירושלמי למיר ס"ח ה"ב גרים בכריתת שלמין והיינו דמביא כל קרבנותיו בשלמות. כ"פ הפנ"מ וקה"ע שם. וכ"כ תוס' מיר ס' ע"ל ד"ה רביעית. וכן פי' בתס"ד על התוספתא. אבל התוס' דידן הביאו דר"ל קרבן שלמים ומש"ה מקשו להלן אמאי לא הזכיר גם חטאת בהמה: [26] בו) ועולת (כי"ב וצ"ק):

ליקוטים

השייך לענ' זה ר' בענ' קודם ומתנה עליהן ויאמר אם מצורע אני הרי זה אשמי ואם לאו הרי זה שלמי נדבה. אשם זה נשחט בצפון וטעון מתן בהונות וסמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק ונאכל לזכרי כהונה. ולא הדרו לו חכמים לרבי שמעון שמביא קדשים בית הפסול. להביא חטאת בהמה אין יכול שאין חטאת בהמה באה על הספק, להביא חטאת העוף אין יכול שהעשיר שהביא קרבן עני לא יצא. כיצד עושה יכתוב נכסיו לאחר ויביא קרבן עני נמצא עני מביא חטאת העוף ומתנה עליהם ואומר אם מצורע אני הרי זה חטאת ואם לאו הרי זה ספקי. ואוכל בקדשים מיד, אבל לשתות יין וליטמא אין יכול שאין ימי נזרו עולין לו בתוך ימי צרעתו. כיצד תעשה לו כדברי בן זומא סופר שלשים יום ומביא עולת בהמה ומגלח, ומביא חטאת העוף ומתנה עליה ואומר אם טמא אני חטאת מחובתי ועולה נדבה, ואם טהור אני עולה מחובתי חטאת ספק. וסופר שלשים יום ומביא קרבנותיו שלמים, ומביא עולה ומתנה עליה הראשונה חובה וזו נדבה והחטאת העוף מחובתי, אם טהור אני עולה הראשונה נדבה וזו חובה והחטאת העוף ספקי. ומגלח ואוכל בקדשים לאחר ששים יום, ושותה יין ומטמא למתים מיד. במה דברים אמורים בזמן שנזר שלשים, אבל נזר שנים עשר חדש אוכל בקדשים לאחר שתי שנים ושותה יין ומטמא למתים לאחר ארבע שנים. טמא בספק ומוחלט בודאי אוכל בקדשים לאחר שמונה ימים, ושותה יין ומטמא למתים לאחר ששים ושמונה יום. טמא בודאי ומוחלט בספק אוכל בקדשים לאחר שלשים ושבעה יום, שותה יין ומטמא למתים לאחר שבעים וארבעה יום. טמא בודאי ומוחלט בודאי אוכל בקדשים לאחר שמונה ימים, ושותה יין ומטמא למתים לאחר ארבעים וארבעה יום. ע"כ. **ולפרש** התוספתא כפי מה ששנויה לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב. והשניית אחר ימי ספרו. ושתיהן כשהן בספק אין דוחות את הנזירות. ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן. וימי צרעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו לימי נזירותו. וכשמגלח המצורע תגלחת שניה, מביא למחרתו ב' כבשים אחד לעולה ואחד לאשם וכבשה אחת לחטאת, ואם דל הוא כבש אחד אשם ושתי תורין אחד חטאת ואחד עולה. והנזיר טמא אחר שמזה ושונה וטובל מגלח, וביום שלאחריו מביא כבש לאשם ושתי עופות אחד חטאת ואחד עולה ואפילו עשיר. ואחר שהביא חטאתו יכול למנות ימי נזירות הטהרה שסתר, שהאשם והעולה אינן מעכבין. והנזיר טהור אחר מלאת מביא כבש לעולה וכבשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלח אחר הבאת קרבנותיו (**מקדי דוד סס**):

ולפרש התוספתא כפי מה ששנויה לפנינו יש להקדים שהמצורע צריך ב' תגלחות, אחת מיד כשנטהר ומביא צפרים ואח"כ טובל ואז טהור מלטמא משכב ומושב. והשניית אחר ימי ספרו. ושתיהן כשהן בספק אין דוחות את הנזירות. ולעולם אין תגלחת אחת עולה לכאן ולכאן. וימי צרעתו וכן ימי ספירו אין עולין לו לימי נזירותו. וכשמגלח המצורע תגלחת שניה, מביא למחרתו ב' כבשים אחד לעולה ואחד לאשם וכבשה אחת לחטאת, ואם דל הוא כבש אחד אשם ושתי תורין אחד חטאת ואחד עולה. והנזיר טמא אחר שמזה ושונה וטובל מגלח, וביום שלאחריו מביא כבש לאשם ושתי עופות אחד חטאת ואחד עולה ואפילו עשיר. ואחר שהביא חטאתו יכול למנות ימי נזירות הטהרה שסתר, שהאשם והעולה אינן מעכבין. והנזיר טהור אחר מלאת מביא כבש לעולה וכבשה לחטאת ואיל לשלמים ומגלח אחר הבאת קרבנותיו (**מקדי דוד סס**):

מוסף רש"י

הנח לתרומת תבלין דרבנן. דלאמאים דגבך מיכולן ויאכלה כתיב (פסחים מד.) **למחרת מביא אשמו.** בתוספתא מזירות קתני לה, מי שהיה ספק נזיר ממא וספק טהור, ספק מלורע מוחלט ממא ספק טהור, אוכל בקדשים אחר ס' יום כו', ר' שמעון אומר למחרת יום ששים מביא אשמו כו' (מנחות קה.). למחרת של טבילתו שהוא יום הבאת קרבנותיו מביא את אשמו כו' (נדה עג.):

נוסחאות רש"י כת"י

וכולן רשאין בהנים. משנה היא (לקמן בפ' כל התדיר (דף 5:) כל הקדשים רשאין הכהנים לשנות באכילתן כו' דכתיב בהו לך נתתיים למשחה לגדולה כדרך שהמלכים אוכלין: **ובני ברומה.** אע"ג דקא ממעט זמן אכילת תרומה: **אין לוקחין תרומה בכסף מעשר שני מפני שממעט.** במקום אכילתה לאין מעשר שני נאכל אלא בירושלים: **כי אתא.** אביי לקמיה דרב יוסף: **אמר ליה אמאי לא פוסביה.** מהאי נמי: **נביא הפסול.** שלריך לאכול השמן בתוך זמן הביעור: **הכא נמי דרבנן.** תרומה ירק. והייטו דפריך ליה אי הכי דבתרומה דרבנן איירי איפכא מיבעיא ליה אין מבשלין ירק של תרומה בשמן של שביעית אבל השתא דתנא תרומה שמן הא דאורייתא היא דכתיב ראשית שמן יצהר דאגך מיכולן ויאכלה ואפ"ה שרי ר' שמעון: **דאיערב.** שמן בירק ועל כרחו יבשלם יחד כדמפרש ואזיל שאי אפשר לסותטו שלא יטלר קלת: **הא לא דמי הו'.** סיומא דקושיא היא: **תפילה בתפילות.** מתני' היא דקתני יאכלו כחמור שבהן ואפ' דרבנן מודו בה והכא נמי אי בדאיערב עסקינן לא הוו פליגי רבנן: **קא מפסיד בשביעיות.** ורחמנא אמר לאכלה ולא להפסד: **למחרת מביא אשמו ולוגו עמו.** גבי ספק מלורע תניא לה בתוספתא במסכת נזיר: **למחרת.** ביום השמיני מביא אשמו ולוגו עמו כו': **אי** קודם מתן שבע כו'. פי' כיון שהקומץ שמפרש מן הלוג עולה לאישים נמלא כל שיני קומץ לד א מיי' פ"ז מהלכות מעשר שני הלכה יא: **לה** ב מיי' פרק ה מהלכות שמיטה ויובל הלכה ד: **לו** ג מיי' פ"י מהלכות מזירות הלכה ז:

שיטה מקובצת

הבי נמי דרבנן. פ"ה דמייירי בתרומה יקר לרבנן ועל זה פריך אי הכי איפכא מבעיא ליה דנהוי מוכח בבריתא דמייירי בתרומה דרבנן. וחז דוחק לאוקי היה טוענה בזה לומר דמייירי בתרומה יקר דרבנן, דבבריתא מוכיר בהדיא שמן של תרומה. לכך נראה דה"פ ה"נ דרבנן פי' דשמן של תרומה דקתני בבריתא מייירי בשמן שומשמין ואגוזים דתרומה דיליכו לא הוא אלא מדרבנן דמדאורייתא לא הוא תרומה אלא שמן של יצהר, ועליה פריך אי הכי דמייירי בתרומה דרבנן איפכא מבעיא ליה למימר יקר של תרומה בשמן של שביעית אלא למתני למטעי כלל בתרומה דאורייתא, אלא ש"מ דבתרומה דאורייתא מייירי, ומשני דמיירי דאיערב בכר: **מ"מ** דרבנן מידי דהוה **אאשם** ושלמים. פי' דאמרי אינהו דמיירינן בהפסול [להבאה] [לבית] הספול גלין: **תוד"ה** אין לוקחין. **פי'** בקונטרס כו'. ולא נסיגא דאי קאי אתרומה הוי ליה למימר מעשר אין לוקחין בדמיהן תרומה כדלעיל, דלעולם מה שאין ממעט באכילתו פתח בכ"ש. ועוד מתוך המשנה כו' (כתוב במש"ה אין) לכך נראה דגרסי' באכילתו שהמעשר נאכל לכל ותרומה לכהנים (מהר"פ): **ד"ה** למחרת. **פי'** בקונטרס למחרת יום שמיני. נ"ב ומייירי בספק נזיר טמא ומלורע (תוס' אחרות): **אי** קודם מתן שבע כו'. פי' כיון שהקומץ שמפרש מן הלוג עולה לאישים נמלא כל שיני קומץ